

Török Panka

Beszámoló

*Leltárba írnám perceim,
miket az írással töltöttem,
hogy valami furcsa gondolatot
megfoghassak úgy,
ahogyan az megfogott engem.
Cetlire, post-it-re, határidőnapló
lapjai közé csúsztatva,
kettéhajtva precízen
a két rész egymásba simul,
ahogy a valóságok:
szerinted, szerintem.
Együtt szintézisre jutunk,
de mégsem teljesen, inkább
csak létezik valami metszet,
ezerszer átírt, százszor kihúzott,
szmájlikkal tarkított,
mi neked is tetszik.
Nekem minden tetszik,
az is, mikor kettészakadok,
mappába csúsztatott papírlappá válok,
félíg megformált mondatokká,
magányos szavakká.*

Senkiföldje

*Nincs már mire fognom
a távolságot létezéseink közt.
Saját tered van, amiben
saját módon élsz, és
egészen máshogy vagy idegen,*

*megismerhetetlenül.
Másféle pohárból iszod a vizet,
és másféle illatú a házad,
és nem tudod, hogy egyszer,
százszor elsirattalak már, hogy
minden temető mellett
volt egy motel –
most már tudom, hogy élsz,
csak azt nem, hogy miként,
de az a jó ezekben a motelekben,
hogy mindkettőnk számára
ugyanolyan idegenek,
térből kiragadottak.
Az idegenségben talállok vissza hozzád.
Ülünk a senkiföldjén:
tűzszünet, nem vérezhetünk.
Közömbös illatú a város,
ugyanolyan pohárból
isszuk a vizet.*

Otthon élsz

*Otthon élsz.
Nem keringsz, nem ingázol többé,
nem látogatsz meg éjjelente.
Otthon élsz,
bárhol is legyen az, nem jársz
eskiüvőre, temetésre többé.
Még köhög a város,
még reszket az ég fölötte,
a füst próbálja áthidalni
a kettő közti távot.
Még hirdetik a sarkon a végítéletet,
és néha eszembe jut,
hogy egyszer véletlenül igazuk lesz,*

*de te nem fogod látni,
mert otthon élsz.*

Spektrum

*Mióta eltűntem,
elrejtettem arcom előled,
álmainm fekete-fehérben játszódnak.
Úgy tűnik néha,
mintha a szégyen, a terror
nem lett volna erősebb nálad.
Úgy tűnik néha,
mintha láttad volna
a spektrum minden színét arcomon.*

Vivat Academia

*A hely lassan elveszti jelentőségét,
az idő halványul.
Ha terveznék, itt és most lenne a helyem,
a sorsom megfordulna, mint aki
rég szerelmet látott szeme sarkából.
A távolból taps hallatszik.
Nincs okom futni, de itt ülni olyan,
mint egy pillanatnyi nemlét,
hiszen mit csinállok jövővesztettségem
teljes tudatában?
Nincs miért vergődni.
Az épület átlényegül,
és mikor kilépek az ajtón,
már a szirénák sírása is új.
A frekvencia megváltozott,
másként remeg a kezem.
Feladtam a küzdést, hogy idetartozzak.*